

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izven nedeelj in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 89.

V Ljubljani, v četrtek 21. aprila 1887.

Letnik XV.

Cvet nemških pedagogov med Slovenci.

„Laib. Schulzeitung“, glasilo nemškega deželnega učiteljskega društva za Kranjsko pod vodstvom gosp. Janeza Sime, učitelja na moški vadnici tukajšnjega c. kr. učiteljskega izobraževališča, prinaša v svoji 7. št. z dnem 10. aprila t. l. neki spis, kateri nam nehoté ali nalašč, ne vémo, kaj dobro delovanje teh vzgojevalcev naše mladine osvitljuje. No, omenjeno društvo nemških pedagogov na Kranjskem smé biti ponosno na to svoje glasilo, a povémo mu pa tudi naravnost, da, če enaki duh, kakoršen se tu kaže, navdaja tudi druge ude njegove, potem je delovanje teh mož pri nas — brezvspešno. Begajo res in pohujšujejo s takimi svojimi proizvodi nekaj učiteljev in našo mladino med nami, a vsi pravi učitelji slovenski in ves zavedni ter še verni naš narod obsoja s studom tako početje.

Toda, da se nam očitalo ne bode, da smo pristranski, morda celó, da iščemo prepira, podajemo tu besede „Laib. Schulzeitung“-e same, kakoršne na svoji prvi strani prinaša, sodbo pa prepuščamo vsem, ki imajo kakor-koli opraviti kaj z vzgojo naše mladine, ali pa postavno čuti nad njo. Naj nam pa tudi naši čitatelji blagovoljno oprosté, ako jim proti namenu „Slovenčevemu“ ta „cvet nemških pedagogov med nami“ za zdaj v nemškem izvirniku ponatisnemo. To storimo, dasi neradi, samo zato, ker omenjeni list nemškega učiteljskega društva le malokterim v roko prihaja, da si potem lahko vsakdo sam svojo sodbo stori, in da nikomur ne vrivamo svojih misli.

Glasi se pa označeni sostavek pod naslovom: „Ostern“ tako-le:

„Christus ist erstanden! Hallelujah! Wie freudig wird von frommen Seelen nach der langen Fastenzeit das Hallelujah begrüßt, denn vorüber ist nun die Zeit der Haringe und Stockfische und eine kräftige Suppe und nahrhafte Fleischspeisen kommen jetzt auf den Tisch: es ist ja Ostern! Aber auch die weniger Frommen freuen sich der Auferstehung und machen schon während der Fastenzeit allerhand Projecte für die schönen Osterfeiertage, die uns von allen Seiten in Erinnerung gebracht werden. Im Thurne bummeln die Glocken den ganzen Tag: Auferstehung! Im Grafe bummeln die Schneeglöckchen: Auferstehung! Auferstehung in der Kirche, Auferstehung in der Natur. Wo wir hinblicken, von allen

Seiten werden wir an dieses Wort gemahnt; selbst die Menschheit bringt sich das gegenseitig in Erinnerung: überall sieht man nur lachende Sonntagsgesichter und neue Kleider, die die alte Haut verjüngen müssen. Wer kann da mitten unter den Fröhlichen ruhig bleiben! Beragen wir es daher auch unserer Jugend nicht, wenn sie bei Einzug des Frühlings unruhiger wird! Verschonen wir sie mit Hausaufgaben! Benützen wir diese Gelegenheit, um in ihr Lust und Liebe zur Natur zu erwecken; führen wir sie hinaus ins Freie, es ist ja Auferstehung. In Wald und Flur wimmelt es von Spaziergängern; alles ist vergnügt und freut sich der Auferstehung, der wiedererwachten Natur! Doch, wie kommt mir jener Mann dort vor? So einsam und verlassen geht er umher und grübelt und grübelt, als wäre es ihm gar nicht angenehm, daß so viele Blümchen sein Köpfchen emporragen zum Ergötzen der Jugend! Achlos tritt er mit seinen hohen Stiefeln auf dem schönen Rasen herum und zerknickt hier ein Blümchen, dort ein Bäumchen. Doch da kommt der Waldhüter und weist den gefühllosen Wanderer auf den breiten Kiesweg, der für Spaziergänger eigens hergerichtet ist. . . .

Auch unsere Volksschule ist durch die neuen Schulgesetze außerstanden. Die Blümchen aus dem Grafe kamen an allen Orten ein- und mehrklassige Schulen zum Vorschein, und die Lehrer athmeten auf in der reinen, gesunden Atmosphäre! Doch wer steht dort? Wird der nicht vom breiten Kiesweg abweichen und unsere Blümchen niedertreten? Trübs auf Kameraden! Machen wir den Waldhüter, den es ist Auferstehung; die Zeit der Fastenzeit ist vorüber, und wir wollen eine kräftige Suppe und nahrhafte Fleischspeisen für uns und unsere Kinder!“ — r.

Take misli naj bi toraj navdajale vzgojevalca slovenske katoliške mladine o Veliki noči? Tak pomen imel naj bi post za pobožne ljudi? Ker je minul čas, v katerem se slaniki in ribe polenovke jedó, zato naj bi se pobožni kristijan veselil, ali pagan? Ali se verno krščansko srce ne veseli iz vse drugačnih vzrokov svoje Velike noči? — Ali se hoče morda s tem smešiti: pobožnost, dolgi postni čas, ali Velika noč?

Pa tudi manj pobožnim naj bi bilo vstajenje to, da bi se razni načerti, kakoršni so se v postu kovali, v lepih velikonočnih praznikih izvrševali. Kdo so ti manj pobožni? Ali morda vzgojevalci krščanske mladine? Ali naj tem le v to služijo velikonočni prazniki? — Ali morda bode pisatelj tako glas zvonov? „Es bummeln die Glocken?“

Ali ni še prezgodaj, oživljeno naravo tako opisovati, ko je za letos še vse tako mrtvo in skoraj še vsa spi? Kdo pa je tisti mož z visocimi svojimi čevlji, ki po lepi tratini(!) zdaj tu kako cvetico poteptá, tam kako drevesce? Ali ni to živa domišljija?

Te vprašanja priporočimo glasilu nemškega deželnega učiteljskega društva in udom tega društva v prav resni prevdarek. Ako si jih bodo nepristransko razvozljali, potem utegnejo sami priti k spoznanju, da jim njih sotrudnik — malo časti dela pred svetom, da pa tako početje med katoliških starišev sinovi in hčeramí nikdar tal dobilo ne bode. Čemu vedno ščuvanje in vedne zdražbe med nami? Kranjska, če tudi temna zaradi vernosti ogromne večine svojih prebivalcev v njegovih očéh, tiste omike, kakoršne ji ponujajo nekteri vzgojevalci mladine med nami, nikdar sprejela ne bode. Tista mlakuža brezverstva, nesramnosti, brezdomovinstva in brez značajnosti, iz kakoršne so nekteri iz tako zvanih nemških klasikov à la Hölty srebali in zdaj pod krinko omike in véde naši mladini vsiliti se trudijo, — ni za nas. Noben domoljub se ne ustavlja razvoju pravega šolstva med nami. Najmanj ustavlja se temu pa mož z visocimi čevlji. Ravno ta se ga mora najbolj veseliti, ker se s pravo omiko in odgojo najbolj njegovo delovanje polajšuje in pospešuje. Kdo se bolj veseli in raduje ustanovljenja in razširjanja šol, ako je le ljudstvo možno velikanska bremena prenašati, ktera mu šolstvo naklada, kakor duhovščina, t. j. tisti mož z visocimi čevlji, ako se mu le ni bati, da bi se neizkušeni mladini iz takih strupenih mlakuž zajemana omika ne vsiljevala! Naj gledajo taki vzgojevalci naše mladine, da po njih šolstvo v tako blato zášlo ne bode, da bodo morali možje zares z visocimi čevlji, če tudi neduhovniki sami se potruditi, da rešijo nežno mladino iz gnoja spridenosti in brezverstva. — eki.

Rimsko vprašanje.

II.

Zedinjena Italija do sedaj ni še pokazala najmanjšega dokaza, da v resnici želi miru. Pač bi ji papež vstregel, ko bi hotel javno odstopiti od svojih pravic. Tega pa papež ne more storiti, ampak le prijenjati, kolikor se strinja s cerkvenimi načeli. Milost ni slabost, temveč v tem slučaju velikodušnost. Tudi v Nemčiji je cerkev odjenjala, kolikor ji dopuščajo cerkvena načela. Čuje se večkrat ugovor:

LISTEK.

Boj z volkovi.

(Dogodba iz južnih Karpatov, prosto poslovenil y.)

(Dalje.)

Le ker je gospodarjev glas poznal, me je toliko vbogal, da sem ga po ovinkih speljal na stezo in tam privezal h konju, ktere ga sem jahal. Sedaj pa me je čakalo v grapi še drugo delo. Žaklja moke treba je bilo prinesiti tudi na stezo. Ko sem vse to opravil in privezal zopet konju na hrbet, sem še le opazil, da je nastal mrak. Celo uro mi je vzela nezgoda s konjem, in sedaj bo treba še bolj počasi in previdno jahati, ker konj je ostrašen in noč je bila razgrnila svoje krilo čez goro. Ni me pa vse to preveč plašilo. Na vrhu smo kmalo, sem si mislil, po planini je dobra in prostorna pot, in mesec bo kmalo izšel. Toraj le počasi naprej! Na okrog bila je velika tihoča; sem ter tje je malo veter potegnil, zamajal vejo, da

se je oprostila snega in si potem zopet pomagala v svojo navadno lego. Le peketanje konjskih kopit je bilo čuti.

Toda kaj je to?

Prednji konj začel je prhati, trese se po vsem životu, divje pogleduje na stran in sedaj se kar ustavi. Tudi konj, ki sem ga jahal, je nemiren in tudi on obstane. Poznal sem navado svojih konj. Kedar sta bila ostrašena, bilo je zastoj, jih z bičem priganjati. Stopim toraj k prvemu in ga za uzdo peljem dalje. Res šli smo naprej, a umirila se vendar nista.

Glej, kaj se tu na desno tako sveti? Kakor dva žareča oglja vidim pri bližnjem grmu, pa zopet zgineta in temno je, kakor poprej. Hitreje stopam, da prej pridemo do vrha, tam je bolj svetlo in prosteja pot.

Nehoté pogledam zopet na stran in zopet vidim komaj deset korakov na desno dvojce žarečih očí. Zdaj mi je bilo jasno, zakaj sta konja tako nemirna: divja zver nas spremlja po gozdu.

Sedaj sem pa tudi jaz nemiren postal, bo-

jazljiv čut se tudi mene polasti, in čem hitreje smo stopali v breg, tem večkrat so se pokazale take ognjene oči, ne samo ob desni, ampak tudi ob levi.

Prvi pot v življenji sem spoznal, kaj je strah.

Prašali me bote, zakaj nisem streljal, ko sem vendar dvocevko imel na rami.

Da, zakaj? Lahko sprožim tje v grmovje, če kaj zadenem ali ne. Pa spoznal sem, da tu ni samo eden volk. Naj enkrat ali dvakrat vstrelim, se bodo zverí kmalo poka privadile in potem naj planejo nad mé na tem ozkem potu!

Ko smo nekoliko časa v strahu hiteli navzgor, sem še le začel misliti, kako nespametno sem ravnal, ko sem se ločil od Stojana in ga pustil samega v vasi. On me je prosil za tovariša na nevarnem potu in jaz ga sredi pota zapustim. Bi li ne bilo bolje, ko bi bil še jaz počakal? Po dnevi bi se zverí, če tudi lačne, ne upale nad naji, in dva dobra strelca bi se tudi z lepo ne vstrašila. Pa sedaj je kesanje prepozno. Le naprej!

Malo se oddahnemo, ko zapazim, da smo prišli že blizu vrha.

Saj je italijanska vlada ponudila papežu toliko in toliko odškodnine. Bila je ta obljuba le na papirji; potem pa tudi papež tega denarja bona fide (z dobro vestjo) ne more sprejeti; podložnik, naj ima tudi dober prevžitek ali celo bogastvo, ni svoboden gospodar. Drugo pa je, da italijanska vlada tudi ne spolnuje svojih obljub. Po garancijski postavi je vlada obljubila, da pusti cerkvi njeno ostalo premoženje; in kaj je naredila s propagando, kaj s samostani in drugim? — Tudi ko bi evropski kongres papežu zagotovil letno odškodnino, ne more se zanašati na pisano obljubo. Saj vidimo, koliko časa in kako se končujejo zveze in pogodbe. Denarno vprašanje za cerkev ni vprašanje obstanka. Ona ima v Italiji in po celem svetu sploh skrbeti za višje namene, da se namreč ohrani cerkveni mir in zabranijo brezštevila pohujšanja, kar podložnik svetne oblasti ne more izvrševati.

Evropa je kumica zedinjene Italije; morala bi tudi italijansko vlado pregovoriti, da kolikor mogoče popravi svojo krivico. In to je v prvi vrsti dolžnost katoliških držav. Če pa kedaj pride do diplomatskih obravnav, dognati bi morali najprvo, s kako pravico je laška vlada pograbila papeževo deželo? Sploh pa sedaj ni nobeno vprašanje bolj subjektivno, kakor ravno državnopravni pojmi. V mednarodnem pravu, kakor se vidi, ostala sta le dva paragrafa: hočem in nočem. In tako bi bili skoraj gotovo tudi diplomatski koraki brez pravega uspeha, dokler „kompetentne“ oblasti rešujejo pravna vprašanja po svoji volji. Pogodba med papežem in laškim kraljem je pa še težja, ker si je laška vlada v Rimu ustanovila središče in v Kvirinalu kralja posadila na stol. Da bi kralj zapustil Rim in se zopet preselil v Firence, je jako dvomljivo; to bi bilo ponižanje za mlado Italijo. Tudi papež iz mnogih vzrokov in najstarejših pravic ne mora zapustiti starodavnega mesta, kjer so stolovali nasledniki sv. Petra.

Nedavno širil se je glas po Evropi, da si bota papež in kralj delila mesto ob Tiberi. To bi bilo meščanom po godu. Papež bi dobil le manjši del mesta, in cerkveni zavodi bi se morali premestiti na drugi breg Tibere. Papež bi bil v tem slučaju drugi Abraham, ki je Lotu odstopil lepši deželo, da je bil mir med pastirji. Papeževa dežela bi štela kaceh trideset tisoč prebivalcev kot samostojna kneževina. Če so ali če bodo države kaj enacega nasvetovale, odločiti bi se moral sv. stol. Kako pa bi se mogel ali moral odločiti, o tem mi ne moremo soditi, ker nam ne dopušča spoštovanje do previdnosti in modrosti najvišjega pastirja. Vendar pa mislimo, da iz te moke ne bode kruha.

Italijanski nasprotniki cerkve bi gotovo nasprotovali in agitirali proti pogodbi. Toda to vprašanje bi morale reševati države, ki bi se ne smele ozirati na posamezne ugovore italijanske „irredente“. Gotovo pa je, da bi morale države držati se pravice in resnice, ker le tako je mogoča pogodba s papežem.

Kolikor bolj pa se bliža splošna revolucija, toliko bližje je čas, da bodo morale države iskati moralne moči v katoličanstvu. Liberalizem se je obrabil tudi v Italiji. Po celi Italiji sliši se glas: „Siamo liberati, ma poveri uomini“. Mi bi rekli: Vzeli ste nam katekizem, a potisnili v roke davčne knjižice. Krvavi napadi omehčali so že marsikterega vladarja. Upajmo, da morda že Umberto prosi pri papežu pomoči proti rastoči nevarnosti. Kraljevi stol stoji mu že na slabih nogah.

Politični pregled.

V Ljubljani, 21. aprila.

Notranje dežele.

Državni zbor prične koncem tega tedna svoje delovanje. Gospodska zbornica se bo najprvo pečala z Schmerlingovim predlogom, da se namreč voli odsek, ki se bo posvetoval o zadnjem jezikovnem ukazu pravosodnega ministra. Schmerling bo gotovo po svoji navadi ostro napadal ministra. V zbornici poslancev prične se budgetna debata 25. ali 26. t. m. Trajala bo gotovo dva tedna ali še dalje. Za tem pride na vrsto kvotna postava, fidejkomisni predlogi, postava o dokladah katehetom, dostavki k postavi o zavarovanju delavcev proti nezgodam. Če pridejo na vrsto še postavni načrti o davku na sladkor, špirit in pivo, moral bi se sniti državni zbor še po Binokstih.

Avstrijsko državno sodišče (Reichsgericht) razsodilo je danes načelno važno stvar, ki se tiče znanega Pražak-ovega ukaza zaradi jezika pri nadsodnijah, oziroma o priliki, ko se rešujejo pritožbe pri nadsodnijah. Ko je namreč minister Pražak izdal ta ukaz, ki zdatno olajšuje uradno poslovanje, zagnali so vrič pred vsem po českih mestih. Zoper proteste, ki so izvirali iz političnih društev, vlada ni postopala, pač pa tačas, kedar so taki protesti izhajali od nepolitičnih društev, ali od srenjskih odborov. Vlada, ko je to zvedela — večkrat se le po časopisih — izrekla je, da so taki protesti neveljavni in da so srenjski odbori prestopili svoj delokrog. Zoper to so se pritožile občine v Opavi (Troppau), v Liberci (Reichenberg) v Karlsbadu, Sternbergu in Friedlandu. Pritožil se je tudi dr. Knotz. Prav te dni so bile obravnave pri državnem sodišči; v torek ste bile na vrsti: Opava in Liberca; v sredo so bile občine: Karlsbad, Sternberg in Friedland; dr. Knotz pride pa na vrsto danes v četrtek. (Državno sodišče je tudi danes sodbo izreklo ktera se nahaja v telegramu). Kakor znano, je Schmerling v gospodski zbornici stavil nasvêt, naj se preiskuje, ali ima vlada pravico izdajati take ukaze, zoper ktere se je sedaj tožba vložila; Schmerling toraj trdi, da bi vlada ne bila imela izdati znani ukaz Pražakov. Ta nasvêt je pa le v posrednji zvezi s tožbo. Občine se namreč sklicujejo na član 13. osnovnih državnih postav, ta se namreč glasi: „Vsakdo ima pravico, da prosto izrazi svoje mnenje, bodisi z besedo v pismu s tiskom ali s podobami, ako se to zgodi v postavnih mejah. Pritožbe pa imajo ravno dokazati, da vlada ni bila opravičena zabranjevati take izjave. Razsodba ima toraj določiti, kdo je postavlo prelomil, ali občine ali vlada, ko ni spoštovala tega člana. Schmerling je znal stvar v gospodski zbornici tako zasukati, da prvo branje njegovega nasveta pride na vrsto še le v petek, državno sodišče bo pa dan poprej, t. j. danes v četrtek sodbo izreklo in z razlogi podkrepilo. — No, Schmerling in njegovi privrženci bodo potem takem v petek razsodbo državnega sodišča lahko hvalili, če jim bo ugodna, pa tudi neusmiljeno pobijali, ako jim ne bo všeč. — Državno sodišče je sestavljeno, kakor sledi: dr. Unger, predsednik; dr. Habietinek, podpredsednik; člani: knez Karol Čartoriski, dvorni svetovalec Haslmaier, pl. Hye, dvorni svetovalec Lienbacher, prof. Maassen, dvorni svetovalec Purschka, profesor Randa, odvetnik dr. Rintelen, odvetnik dr. Suppan, dr. Šrom in knez Alfred Windischgrätz. — V torek je prišla najprej na vrsto pritožba mesta Opave, ktera je izrekla zahvalo dr. Schmerlingu, ker je v gospodski zbornici tako močito pobijal ukaz pravosodnega ministra dr. Pražaka, ter izrekel bojazn, da bi se zaradi tega ukaza ne zgodila Nemcem krivica. Mesto Opavo je zastopal dr. Pohl, a vlado dvorni svetovalec Helm. — Mesto Liberca (Reichenberg) je pa izjavilo, da Nemcem ni prav, da bi česki jezik pri deželni nadsodnji enakopraven bil z nemškim jezikom; uradniki, ki samo nemški znajo, bi bili prikrajšani. Mesto Liberce toraj zahteva dvoje

deželnih nadsodnij. — Mesto je zastopal dr. Jennel, a državo tudi v tem slučaju dr. Helm.

Dolgo so se vršile obravnave *kvotnih* deputacij. Kakor poročajo današnji listi, sporazumela sta se v torek pododseka, da ostane vse pri starem. To je že naprej vsak pričakoval, ker bi sporazumljenje drugače bilo nemogoče. Ogri so toliko odjenjali, da so potrdili dosedanje kvoto z dve-odstotnim precipuum od Vojaške granice. Toraj bo prihodnih deset let naša državna polovica plačevala 68.6%, ogerska pa 31.4% skupnih stroškov. To je sedaj že drugič, da so narodni zastopniki sklenili status quo. Ogri bi se bili morda še ustavljali ter tirjali, da se zbrise precipuum. Gotovo je Tisza sam pregovoril svoje rojake, da so odnehali. Državi je v korist, da se je vendar enkrat doseglo sporazumljenje; pač pa želi vsak zvest Avstrijec, da se to sitno vprašanje reši za vedno in ne le odlašna na desetletja.

Nove puške opetovalke (repetirke) bodo pričeli deliti med armado meseca junija ali julija, in sicer poedinim vojnim korom. Najprvo jih dobé lovski batalijoni in polki družega vojnega kora. Ko bo ta kor dobil nove puške, pride drugi na vrsto. Istodobno z novimi puškami dobé vojaki tudi novo municijo, in ne le čete, ki so v orožji v mirnem času, temveč tudi za odpustnike bodo shranjene puške v dopolnilnih skladiščih. Vsak polk pešcev potrebuje 4320 pušk, in vsak dan se more pravilno razdeliti 300 pušk, toraj potrebuje vsak polk dva do tri tedne. Lovski batalijoni potrebujejo po 1092 pušk, delile se bodo 3 do 4 dni. Do konca tekočega leta dobé nove puške trije polki. Drugo leto pride na vrsto sedem korov, ostali pa leta 1889. Konečno dobí nove puške deželna bramba. Do leta 1892 bo vsa armada oborožena z novimi puškami.

Vnanje države.

Iz **Rusije** prinašajo časniki zelo nezanesljiva poročila. Sedaj zopet zvemo, da car Giersu ni podelil ne reda niti poslal mu lastnoročnega pisma. Sploh pa, bodi to ali ono, ruska politika ostane v starem tiru. — „Nord“, ki ima dotiko z rusko vlado, piše, da bi morala Avstrija skupno z Rusijo rešiti bolgarsko vprašanje. Avstrijski ministri trdijo vedno, da so razmere med Avstrijo in Rusijo prijateljske, vendar ovirata ena drugo na korist bolgarske revolucije. Avstrija se preveč ozira na svoje zaveznike, ti pa ravno želé, da Avstrija nasprotuje Rusiji. Avstrija in Rusija bi lahko delili svoj vpliv na Balkanu, da namreč Avstrija na zapadnem delu razširja svojo veljavo. Bismark je sicer rekel, da je težko zabraniti boj med Avstrijo in Rusijo. A to ni velika težava, če avstrijski zavezniki res želé mir. Avstrija vé že iz skušnje, da prijateljstvo njenih zaveznikov nima posebne vrednosti. Avstrija bi morda v nevarnosti ostala osamljena. — Iz Petrograda se poroča, da francoska vlada ni še nobenega povabila na Pariško razstavo leta 1889 razposlala. Vest, da je Rusija zavrnila povabilo, je izmišljena z namenom, da bi zasejali nezaupanje med Rusijo in Francijo. — Ruski car in carinja ne obiščeta v maji Danskih kozakov, ker so v Kijevu in Odesi prišli na sled zarotam. — V kratkem stopi v Rusiji postava v veljavo, da smejo židje iz Avstrije zopet bivati v Rusiji.

Stanje **nemških** katolikov se bo po novi cerkveni postavi mnogo zboljšalo. Ta postava pa gotovo ne bo končala kulturnega boja, ker ne dovoljuje katolikom vseh verskih pravic. Vendar je bolje nekaj, kakor nič, zato bodo katoliški poslanci skoraj gotovo glasovali za njo. Tudi narodnih liberalcev bo tretjina glasovala za postavo. Papež so baje poslali troje pisem v Nemčijo. Eno v latinskem jeziku škofu v Kolinu, drugo v francoščini Windthorstu in tretje skupnem centru. V vseh listih nagovarjajo katolike, naj glasujejo za postavo, akoravno ni povoljna. Centrum je neki že naznanil v Rim, da bo glasoval za postavo.

Angleška spodnja zbornica je vsprejela v drugem branji irski kazenski zakon po petdnevni debati s 370 glasovi proti 269. Salisbury je toraj zmagal, a to zmaga plačal bo njegov kabinet s

Še nekaj naglih stopinj in na vrhu smo. Tistega divjega žarenja ni videti več. Oddahnemo se malo, pa čakati ni varno dalje. Zajaham in sedaj gremo še hitreje naprej. Pa, kakor smo mi prišli na prosto, slišim za sabo šumenje po grmovji, kakor bi suhe veje pokale na tleh. V tem trenutku zarujove za mano volk, konj se prestraši, skoči na stran in le malo je manjkalo, da nisem omahnil na tla. Ko se zopet poravnam in pogledam nazaj, vidim celo tropo lačnih zverí v divjih skokih hiteti za nami.

Če prej nisem natanko vedel, kaj so pomenile tiste žareče oči v grmovji, sem bil pa sedaj do dobrega prepričan, da me je dalj časa spremljevala cela tolpa volkov. Morali so biti zelo sestradani, da so se v mraku upali tako blizu. Ko so zdaj prišli na prosto in pregledali svoje število — bilo jih je do trideset — jim je tolikanj bolj rastel pogum. Že so bili samo par korakov za menoj, konja sta dirjala, kar sta le mogla, pa zveri so bile bolj urne, kmalo sem jih čutil za petami.

Nosil sem na sebi težak kožuh. Ta mi je pač

dobre služil v mrazu, posebno še pri jahanji, zdaj pa, ko se bo najbrž treba naglo gibati, me je oviral. Naglo ga slečem, ter vržem daleč stran od sebe. Vsa truma volkov se spravi nad njega. Kaj pa da so ga raztrgali na drobne kosce, mislé, da se bo dobilo kaj za zobé. Pa prevara trajala je le par minut in zopet so jo vdrlí za nami. Da sta konja hitela naprej, kar so jima moči dopustile, ni mi treba še posebej omenjati, saj čutila sta, da jima gré za življenje. Pa bila sta že vtrujena, oba sta nosila težko breme in pot je bila še vedno navzgor. Volkovi so se čedalje bolj bližali. Še malo trenutkov in mrtvi bomo vsi.

Kakih petdeset korakov na stran zapazim nizka drevesa. Že mislim tje zavoditi konja, pa ob pravem času se še spomnim, koliko štorov in malih votlinj je tam. Preden do bližnjega drevesa pridemo, se je konj gotovo že spodtaknil in padel — in padli bi tudi volkovi nad naji.

Glej no! saj imaš nabito dvocevko pri sebi, ali jo imaš le za to, da ti ramení teži? Morda jih strel oplašé, ali celó kaj zadeneš, saj so zveri skoraj vse

skupaj! Tako mi je šlo bliskoma po glavi in, saj veste, v sili je vsako sredstvo dobro, če le količjak uspeha kaže.

S koleno se dobro oklenem urno dirjajočega konja, na pol se obrnem nazaj in vstrelim med gosto trumo zveri. Nisem imel sicer upanja, da bi kaj zadél, pa vendar sem opazil, da sem enega volka moral raniti. Zgrudil se je namreč na tla, drugi pa so planili nanj in naglo so ga raztrgali. Se vé, da je na vsakterega malo prišlo, kak počasnež morebiti tudi nič ni ugrabil, pa takih moralo je biti kaj malo, ker trgali in tudi grizli so se za posamezne koščke.

To pa ni dolgo trpelo, kmalo so se razkropili in zopet dirjali za menoj. Veliko sem bil s strelom pridobil, še ene trikrat tako in srečno pridemo do kočé. — Pa konja sta spehana in vtrujena, nič več tako naglo ne dirjata naprej. Zibljeta se že na desno in levo, vsak trenutek se lahko vsa opešana zgrudita na tla.

(Dalje prih.)

življenjem. Z novo postavo bodo Irce la še bolj razkačili. Mogoče je, da v kratkem slišimo o novih napadih in pobojih na Irskem. Koliko je že divjala Anglija proti Irceem, koliko postav sklenila proti zatiranemu narodu, pa vedno zastoj. Krivica ne postane nikoli pravica, in Angleži bodo sami čutili slabe posledice nove postave. Irska narodna zveza se bo vstavljala vsaki prisilni postavi. Ministerstvo in njegovi prijatelji v zbornici že sami čutijo, da nova postava ne bo imela pravega uspeha. Pa stopili so na krivo pot in sedaj ne morejo nazaj.

Italijanski vojni minister hoče pomnožiti število topničarstva in konjištva. Kakor smo že poročali, namerava vlada vpeljati zopet dve desetinki vojaškega davka. Vnanja politika novega ministerstva ostane, kakor jo je pričel grof Robilant. Le o Crispiju se še ne vé, katero pot si bo izbral v notranji politiki. Biancheri je prevzel predsedništvo v zbornici. Depretis si je mnogo prizadeval, da ga je preprosil. Cairoli ni vstopil v kabinet, upal je, da postane zbornični predsednik. Ker tudi tega ni dosegel, prestopil bo najberž k opoziciji.

Italijanske oblasti so iz **Masave** iztirale vse dopisnike neodvisnih časnikov in same poročajo o razmerah v Abisini. Zato pa poročila niso bila vedno resnična. Kakor se je sedaj zvedelo, oborožil je bil general Gené nek oddelek Abisincev, ker je mislil, da so vdani Italijanom. Prešli pa so vsi na stran Ras-Alule. Poročali so tudi časniki, da se Ras-Alula ne premiče s svojo armado. Kakor pa se brzojavlja „W. Allg. Ztg.“, približuje se Ras-Alula Monkulu. Obljubil je namreč Negušu, da si bode prisvojil do konca prihodnjega meseca Monkulo, Arkiko in Otusulo. Neguš pa bo s svojimi četami, katerim so se pridružili Asartinci, napal kralja Menelika, ki je prijatelj Italijanov. Položaj italijanske armade v Afriki je jako kritičen.

Turčija še ni poslala okrožnice do velesil, ker se ni še sporazumela z Rusijo. — Dogovori zarad Egipta nimajo uspeha. — Msgr. Azarian je prinesel iz Rima mnogo papeževih redov za turške uradnike in državnike.

Izvirni dopisi.

Izpod sv. Jošta pri Kranji, 18. aprila. (Koncert v Kranji.) Slovenski časniki prinesli so večkrat jako laskavo poročilo o godbenem klubu Krškem. Taki dopisi mene vselej zanimajo, ne samo zato, ker ljubim petje in godbo, marveč, ker vem, kako blažilno moč ima lepo petje in vbrana godba, bodisi že v cerkvi ali na javnih odrih in vselej blagrujem na tistem mestu in okolico, kjer za probujenje naroda vneti močje prijetno razvedrujejo s svojo muzikalično naobraženostjo svoje rojake. Ko sem na belo nedeljo v Kranjski čitalnici toliko zares krasnega vžil, mislil sem si, zakaj bi ne posnemal enkrat Vašega Krškega dopisnika tudi jaz, živč tu gori pod sv. Joštom, ter Vam poslal mali dopis o tem nenavadnem vžitku.

Kranjske gimnazije vodstvo imelo je kaj blago misel, prirediti na korist revnim dijakom koncert po vrlem godbenem klubu domačem s prijaznim sodelovanjem mešanega pevskega zbora. Ta koncert je imel namen, pripraviti vesel večer čitalničnim udom in pa pomagati revnim tukajšnjim dijakom. Svojega namena ni izgrešil, ne prvega, ne drugega. Odlično občinstvo, kojega se je zbralo izvanredno veliko, opazili smo tudi gostov z dežele in celo iz Kamnika, bilo je točko na točko popolnem zadovoljno, kakor bodo gotovo hvaležni tudi dijaki za obilno podporo.

Če bi hotel pisati oceno izbornemu koncertu, bil bi v resnici v zadregi, kateri točki bi dal prednost, ali mojstersko izvežbanemu godbenemu klubu ali daleč na okolo znanemu pevskega zboru, ki zná tako milo vdariti na struno človeškega srca. Če bi moje osebno mnenje kaj veljalo, rekel bi, da je bila Nedvčdova: „Nazaj v planinski raj“, izmed lepih najlepša točka, vsaj navdušenje je pri tej pesmi priklopelo do vrhunca. Ljubk je bil zlasti tudi duet „Barkarola“, pri katerem smo imeli priliko občudovati polnodoneč sopran poleg mило se topečega alta. S takim petjem in tako godbo sme se povsodi javno nastopiti in to brez strahu. Starodavni Kranj sme ponosen biti na moči, ki so sodelovale pri tem koncertu. Posebno pa človeku dobro dč, videti odlične gospode, ki pri častnih in trudapolnih svojih službah še to malo prostega časa obračajo v dobre namene ali pa v izobražbo svojih rojakov. Bodi jim čast in iskrena hvala!

Koncerti, s tako lepim programom, imajo veliko moč na človeške srce, ga vzdigujejo do lepega, idealnega; če pa je zraven še dobrodelen namen, toliko boljše. Zato upamo, da se nam ponudi zopet

kmalu prilika, vedriti si duha in blažiti srce pri čarobnih akordih struninih in ljubkih glasovih Kranjskih slavččkov! —č.

Iz Smlednika, 20. aprila. Imeli smo ravno pred velikonočnimi prazniki duhovne vaje, ktere so vodili prečast. gg. Lazaristi iz Ljubljane. Zraven treh gospodov prečast. družbe, preskrbeli so nam visokochastiti naš gospod župnik za spovednika še enega frančiškana iz Kamnika.

Ljudje so se teh duhovnih vaj obilo vdeleževali brez izjeme od mladih let do najviše starosti. Pridno so hodili k sv. mašam, pridigam in drugim pobožnostim, posebno pa k spovedi. Jedrnatim govori prečast. gg. misijonarjev segali so globoko v srca vernim; njih namen je bil pa, napake in pregrehe s korenino iz srca izruvat, zanikerne in mlačne ogreti in omahljive osrčiti, ter k vedno večji popolnosti vneti.

Ko so vsi stanovi, vsaki po skupnem obhajilu, opravili pobožne vaje, so nam visokochastiti gospod superior še enkrat ponovili nauke k pobožnemu življenju in navedli pripomočke, katerih se imamo poslužiti, in ko so se zahvalili čast. gospodu župniku za njih požrtovalnost, čast. gosp. o. Rajnerju in g. kaplanu za njih trud, blagi gospod baronovi Lazarinjevi družini za spodbudljivo obnašanje, ko so se zahvalili slednjič srenječanom in faranom sploh, ter so nam papežev blagoslov z popolnoma odpustki podelili, takrat ga ni bilo suhega očesa v cerkvi, ki ne bi bil ginjen od prelepega govora in obilnih milost, katerih smo bili v teh duhovnih vajah deležni.

Na to smo imeli procesijo s sv. Rešnjim Telesom z banderi vseh podružnic. Bila je res kaj veličastna, ker se je taiste vse vdeleževalo, razun najpotrebnejših varhov, ter jo blizo sto odrasčenih spremljevalo z gorečimi svečami, ker je bilo prav lepo vreme, in tudi lega res pripravna.

Vrtniši se v cerkev, stopijo čast. gosp. župnik na prižnico, ter opominjajo, vedno hvaležni biti, kakor danes, Bogu za milost duhovnih vaj, ter se potem zahvalijo prečast. gg. misijonarjem in tudi faranom, da so se tako pridno vdeleževali duhovnih vaj, ter izrečejo le še željo, da bi stanovitni ostali v storjenih sklepih. Rekli so zadnjič še: Nočem, da bi bil danes kedo — vžaljen ali poškodovan, zato hočem povrniti tistim tovarničnim delavkam, ki so bile kaznovane zarad vdeleževanja pobožnosti, vso škodo. — Sledila je slovesna sv. maša in „Te Deum“.

Na vso moč ostanemo hvaležni čč. oo. misijonarjem za njih neutrudljivo, požrtovalno delovanje, kakor tudi gosp. o. Rajnerju, in našemu gospodu župniku, da so nam te duhovne vaje preskrbeli.

Bog plati vsem, nam faranom pa naj podeli ljubi mir in naj nas potrdi v naših dobrih sklepih!

Anton Burger, župan.

S Pivke, 19. aprila. Pretečeno nedeljo se je imel z večernim nagličem pripeljati v Št. Peter presvitli cesarjevič Rudolf iz Abacije. Povabit ga je šel knez Windischgrätz na medvedji lov v Javorniku, kjer letošnjo zimo sledijo več medvedov. V Št. Petru je bilo vže pripravljeno prenočišče za visocega gosta, razsvetljava je bila osnovana in še marsikaj družega. V ponedeljek zjutraj bi se bila lovska družba napravila v gozde Javornika. Kar pride brzojavno naznanilo, da se Njegova cesarska Visokost ne utegne muditi, ampak mora naravnost v Beč hiteti. To bi se bili Št. Peterci postavljali, ko bi bil presvitli cesarjevič sam eno noč med njimi prebival!

V knez-Windischgrätzovih gozdih so vže parkrat napravili lov na medveda, tudi včeraj bil je večji lov.

14. aprila je knez Thurn-Taxis pregledoval kobilarno v Lipici in v Prestranku. Navada je, da vsako leto po dvakrat obiše te naprave za rejo carskih konj.

Neljuba gostinja naša, burja, se dolgo noče od nas posloviti. Vedno še po malem buči, dasiravno čedalje krotkeja postaja. Semtertam (Pivški izraz za semtertje) je zemlja še tako zamrzla, da ne moremo orati. Zakasnil se bode cvet in sad, pa naj ga bo le veliko, bodi si kader koli.

Ljudski misijon v Slavini pod vodstvom čč. oo. jezuitov: Doljak, Kos, Sajovic, se je vrlo obnesel. Do 2500 ljudi je prejelo sv. zakramente.

Gradec, 19. aprila. (Krčmarji) iz raznih nemških in ogerskih mest sošli so se tukaj, da se posvetujejo, kako da bodo zanaprej na svojo največjo korist tujce — brili. Prišlo jih je menda blizo 400, vsaj tako trdijo tukajšnji listi. Lepo je gledati

te „reveže“, ki se v velikih gručah po tukajšnjem tlaku sprehajajo, ter tu pa tam posvetujejo, kaj bi se dalo vkreniti na zboljšanje razmer svojega stanu. Niti jednega ni videti, kteremu bi bila skrb za vsakdanji kruhek zarisala kolikor koli brazd po obrazu, pač pa so vsi lepo rejeni, rudeče- in okrogliolčni, da jih je veselje gledati. Na svojem zboru so sklenili, da se bo tudi v njihovem obrtu vpeljala spričevalo, oziroma dokaz zmožnosti, brez kterega ne bo nihče „potenta“ dobil. Povedali sicer niso, ali se bo zahteval dokaz zmožnosti, ljudi, zlasti popotne ožemati, ali pa tistim težave in sitnosti, ki se človeku na potovanji same rade pridružijo, z dobro postrežbo, z malimi cenami in poceni sobami preganjati. Kolikor to gospodo zlasti po nemških mestih do sedaj poznamo, mislimo, da so imeli zmožnost prve vrste v mislih.

Iz Gradca, 20. aprila. (Tukajšnja nadepolna gimnazijska mladina) zasluži občudovanja, ne le pedagogov, temveč tudi drugih ljudi, kterim je njen razvoj le količkaj pri sre. Pred nekaj časom ukradenih je bilo 5300 gld. v tukajšnji palači Meranski grofu Lambergu na tako tajen in premeten način, da se niti slutilo ni, kdo bi jih bil vzel. Ker je tudi že poprej večkrat kaj malega zmanjkalo, sumničila je gospoda ondašnje služabnike, če prav so bili že večinoma vsi po več let pri hiši. Naravnost jim pa tatvine vendar še ni nihče očital.

Med tem prišlo je pa gimnazijalnim profesorjem na uho, da je v najnovešem času malogimnazijska mladina iz prve, druge in tretje šole izredno oživila, da zahaja v neko znano gostilno, kjer si vsega dobrega v obilni meri privošč, kakor kak odrasčen! Iz teh izrednih, oziroma v tej dčbi rednih gostij, nastale so vsake vrste nerodnosti, ki so mlečno mladino celó v disciplinarno preiskavo spravile. „Kje pa denar jemljete za tako popivanje“, vpraša ravnatelj. „N. N., tretješollec, plačuje, kar kdo spi je in sné.“ „Prijatelj, od kod imaš toliko drobiža, da ti je mala skrb za vse goste dan na dan plačevati“, prime na to ravnatelj označenega tretješolca. Le-ta si je zdaj to, zdaj kaj drugega izmislil. Najprvo je rekel, da je dobil od očeta hranilnično knjižico za god, in je sedaj tisti denar dvignil in ga po malem rabi. Poprašan drugikrat, je dejal, da je našel svoto denarja. In tako je vselej, kedar ga je ravnatelj v roko vzel, povedal kaj drugega, od kod da denar za toliko potrato jemlje. Poleg vsega tega se je pa tako sumljivo obnašal, da se je ravnatelju morala vriniti misel: „fant, ti nisi prišel po poštenu poti do denarja“, ter ga je izročil gospodski. Toda tudi ta ni mogla nič novega iz „nadepolnega“ dečka spraviti, kar bi ta že ne bil ravnatelju povedal. Sreča je bila preiskovalnemu sodniku tolikanj mila, da je po naključji zvedel, da je deček vratarjev sin v Meranski palači. Sedaj se je preiskovalnemu uradniku kar zablistalo pred očmi in mož je dejal sam pri sebi: „Smo že skupaj! Ti si toraj tisti škorec, ki je že razne reči iz Meranske palače odnesel!“

Pri vsem tem, da je bil mož trdno prepričan, da ima pravega tatú iz Meranske palače pred seboj, mu je vendar le manjkalo vsake zunanje zaslombe, s katero bi se bil lahko s kakim dokazom podprl. Deček je tajil, kakor cigan, vedno le zatrdujoč, da je denar našel. Kakor pa je bil spriden, je imel pri vsem tem vendar še dobro lastnost — ljubezen do svoje matere. To je bila edino še nepokvarjena struna v njegovem sre, ki se je vselej glasno oglasila, če se je je kdo dotaknil. Uradnik nekega dne dečku naznani, da so njegovo mater tudi zaprli, ker jo imajo na sumu zarad tatvine 5300 gld. Dečka je ta novica tako pretresla, da se je na tla zgrudil in je na nepopisljiv način jokati jel. „Sedaj ali pa nikoli te bom privil“, misli si uradnik, „in če si le človek, se mi boš pokazal v pravi luči“. Res začne na vso moč ljubeznjivo dečka nagovarjati, da naj po pravici pové, če je on vzel denar ali ne, da ne bodo matere po nedolžnem zaprte imeli. Mož se ni motil. „Moja mamica je nedolžna, jaz sem to storil! Vse Vam hočem povedati, samo če se materi ne bo nič zgodilo.“ Ko mu uradnik to obljubi, deček bojazljivo vse razodene. Tudi vseh prejšnjih tatvin se je obtožil. Denar je bil spravil v oknu za zaboj, kjer ga bodo, razven nekolikošnje svote, katero je s prijatelji že zapravil, še vsega našli. Res je odšla takoj komisija v Meransko palačo, kjer je poiskala označeno okno in našla ukradeno svoto. Najbolj veseli so bili posli, da se je stvar za nje tako ugodno rešila, kajti nihče ne verjame, kako je to hudo, če človek vé, da ga kdo po

nedolžnem tega ali onega sumiči, česar pa zakrivil ni.

Bog daj, da bi ta mladostni korak dečka iz ječe pripeljal na pravo pot, ki zopet k poštenosti drži.

Domače novice.

(Vincencijeva družba) imela bo v nedeljo „Dobrega Pastirja“ sv. mašo in skupno sv. obhajilo ob pol sedmi uri v Marijanišči, zvečer ob šesti uri pa, kakor običajno, svoj občni zbor v dvorani „Katoliške družbe“ na Starem trgu.

(Poročena) sta bila v torek na Viču, v podružnici farne cerkve Frančiškanske, gosp. Aleksander Pučko, nam. profesor gimnazijski v Ljubljani, in gospica Irma, mlajša hčerka deželnega šolskega nadzornika g. J. Smoleja. Prve medene dni sta jo ubrala proti Reki v slovečo Opatijo.

(„Ljudska kuhinja“ v Ljubljani) je bila ustanovljena meseca aprila 1877 ter praznuje letos svojo desetletnico. Slavnost desetletnice je določena na 8. dan maja. Pričela se bo ob 9. uri s sv. mašo v nunski cerkvi, ktero bo daroval prečast. gosp. kanonik msgr. Luka Jeran. Povabljeni so ves odbor, vsi delujoči udje „Ljudske kuhinje“ in vsi dobrotniki in pospeševalci za deželo prekristnega zavoda. — Ob 11. uri bo brezplačen obed za vsakdanje goste, in ob 12. uri za siromake iz siromaške hiše. Ker pa društvena sredstva ne zadostujejo za stroške brezplačnega obeda 400 osebam, najljubneje prosi društveno vodstvo vse blage prijatelje in dobrotnike „Ljudske kuhinje“ za podporo. Blagovoljne doneske v denarji, živež, pivo in vino vsprejemata društveni predsednik g. c. kr. stotnik Vincencij Hübschmann na Rimski cesti št. 2 in društveni blagajnik g. c. kr. stotnik Matija Zitterer vitez Casa Cavalechina, na Starem trgu št. 34. — Ljubljansko občinstvo je že od postanka „Ljudske kuhinje“ pri mnogih prilikah pokazalo svojo dobrotljivost in zanimanje za prekristni zavod, gotovo bo tudi ob desetletnici v dejanji izrazilo svoje blago naklonjenost. Vodstvo in vsi dobrotniki „Ljudske kuhinje“ si prizadevajo, da preskrbe učeči se mladini, ki je prihodnost dežele, zdravo in tečno hrano za malo plačilo. Društvo si prizadeva, da vsestransko izvršuje blagi in lepi namen. Podpirajo ga posebno dame, ki leto za letom neutrudljivo delajo v „Ljudski kuhinji“ in vzdržujejo zavod. Vodstvo želi, da blagovolijo še nekatere gospé in gospodičine pristopiti, posebno ko nastane lepši čas, in večkrat ta ali ona dama odpotuje. Upamo in želimo, da usmiljeno in dobrotljivo Ljubljansko občinstvo ne prezre uljudne prošnje in blagemu namenu blagovoljno nakloni podporo. (Z okna družega nadstropja) je pala danes dopoldne na Starem trgu št. 11 neka ženska. Priletela je na platneno streho pred prodajalnico in se le malo poškodovala.

(Za pogorele v Godešcu) so darovali č. gg.: Anton Čibašek, vpokojeni župnik, 5 gold.; vrednik „Slovenca“ 3 gold.; Josip Jereb, vpokojeni župnik, 2 gold.; skupaj 10 goldinarjev.

(Na človeško okostje) je, kakor se nam s Pivke poroča, pred Vel. nočjo nekdo slučajno naletel v gozdu med Orehkoma in Senožecami, blizu ceste, kjer se pravi „pri treh križih“. Kdo bi bil v ta samotni kraj šel smrti iskat, se prav nič ne vé. Sumijo, da bi vtegnil biti oni puščavnik, ki se je v neki jami blizu Orehka skrival; pa gotovega ni nič. Po okostju soditi, je moral biti krepak mož. Tu in tam so bili še ostanki mesá poznati, sicer so bile vse kosti popolnoma oglodane. Najbrž, da so si lisice z njim postregle. Ena noga je bila še obuta. Po običajnem pregledu po sodnijski komisiji so se kosti na pokopališču v Senožecah zagrebale.

(Pri Golobičevem) vstreljeni medved, o katerem smo včeraj poročali, tehtal je nad 3 stote ter je bil na Dunaj poslan. Kakor se nam piše iz Postojne, potikal se je dalj časa po cesarskem gozdu pri Postojni.

(Skala ubila) je 15. t. m. dopoldne petnajstletno Ivano Šoklič iz Bohinjske Bele. Revica je šla po cesti med Mlinom (Seebach) in Bohinjsko Belo. Kar se v gori utrga skala in prileti na ubogo Ivanko, ktero takoj posname. Vrgla jo je tri-

deset metrov globoko pod cesto proti Savi, kjer so jo vso razbito našli.

(Obsojena) sta bila včeraj pri porotni obravnavi v Celji Terezija Malus in Anton Gršak na smrt na vislicah.

(Pod poštni vlak) vlegel se je dné 18. t. m. zarad nezvestobe iz poduka odpuščen rokodelčič A. Kokol pri mostu blizu Ptuja in mu je vlak štev. 205 glavo in eno roko odtrgal. Samomorilec se je že več dni brez vsacega dela okoli potikal. Dnó 18. t. m. sedel je ob železnici in čakal vlaka. Ko je ta že prav blizu pridrdral, vleže se Kokol na tir in po njem je bilo.

(Ranjenega vojaka) našel je redar v nedeljo zvečer v Mariboru na tleh ležati. Trije postopači stali so nedaleč proč. Vidóč, da se redar z vojakom peča, so rekli, da je bil pretep, na kar so zbežali. Eden izmed tistih treh je bil prej ko ne zločinec, ki je vojaka ranil. Poslednjega so oddali v vojaško bolnišnico.

(Pri porotnem sodišči v Trstu) je bila 18. t. m., kakor „Edinost“ poroča, 31letna Neža Mavrič obsojena na smrt na vislicah. Vrgla je namreč svojo sedemletno nezakonsko hčerko Franico v morje, da je utonila.

(Pri dopolnilni volitvi v mestni odbor Tržaški) sta izvoljena progresova kandidata gg. Karol Girardelli in Robert pl. Preschern. Oddanih je bilo osemdeset volilnih listov.

Telegrami.

Dunaj, 21. aprila. Državno sodišče je gledé Pražakovega jezikovnega ukaza potrdilo pritožbe iz Opave, Friedlanda, Karlovih varov in Sternberga, zavrglo pa pritožbo iz Liberca, češ, da mestni zastop nima pravice, kritikovati vladne akte.

Dunaj, 21. aprila. Kvotni deputaciji ste se sporazumeli, naj se prepusti obestranskima vladama, da primerno sestavite kvotno postavo.

Umrli so:

V bolnišnici:

17. aprila. Janez Waidhauser, dninar, 30 let, jetika.

Tujci.

19. aprila.

Fr. Matič: Weissmann, Berner, Boek, Hoek, Müller, Steiner, Secansky, Hanak in Reingruber, trgovci, z Dunaja. — Spitz in Franke, potovalec, iz Brna. — H. Ringel, potovalec, iz Linca. — Harmen, zasebnik s soprogo, iz Grada. — Franc Weidlich, oskrbnik, s hčerjo, iz Dvora. — Gabrijel in Karol, Jelovšek, trgovca, z Vrhnike.

Pri Stonu: Ferd. Sluka, c. k. stotnik, z Dunaja. — Kohn, Dreß, Bitter, Taul in Kurz, trgovci, z Dunaja. — J. Rupnik, zasebnik, iz Idrije. — Töpfer, trgovec, iz Linca. — Ščitomir Vilhar, trgovec, iz Prezida. — Karol Walcer, trgovec, iz Celja. — F. M. Jaresch, železnični vodja, iz Trsta. — Jos. Goldschmidt, trgovec, iz Trsta. — Janez Moser, c. k. poročnik, iz Reke.

Pri Bavarskem dvoru: Srečko Abraham, potovalec, iz Berolina.

Pri Južnem kolodvoru: Hugo Pertisch, brzojavni tajnik, s soprogo, iz Bolzana. — J. Valenčič, potovalec, iz Siseka. — Ivana Seunig, kuharica, iz Gorenjskega. — Antončič, dijak, iz Ljubljane. — Evgen Gerstel, potovalec, iz Trienta. — J. Broilo, slikar in Julija Lehki, fotografinja, iz Gemone.

Pri Avstrijskem caru: F. Smolar, zasebnik, iz Kranja. — Jožefina Roblek, lekarničarjeva soproga, iz Radovljice.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.		737.05	+ 4.4	sl. jvzh.	sk. oblačno	
20. 2. u. pop.		735.94	+ 16.2	sr. jzap.	del. jasno	0.00
9. u. zveč.		735.72	+ 9.0	sl. jzap.	jasno	

Dopoludne deloma oblačno, popoldne jasno in vetro. Srednja temperatura 9.9° C., za 0.4° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

21. aprila.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 60 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	82 „ 60 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	113 „ 10 „
Papirna renta, davka prosta	98 „ 05 „
Akcije avstr.-ogerske banke	876 „ — „
Kreditne akcije	284 „ — „
London	126 „ 85 „
Srebro	— „ — „
Francooski napoleond.	10 „ 04 „
Ces. cekini	5 „ 96 „
Nemške marke	62 „ 30 „

Zahvala.

V dolžnost si štejem, zavarovalnemu društvu „AZIENDA“ po tej poti javno zahvalo izreči, ker mi je to društvo po glavnem zastopniku gospodu Josipu Proscencu v Ljubljani škodo, ktera me je vsled požara 10. t. m. zadela, že danes, to je tretji dan po nesreči, popolnem izplačalo.

Jaz moram to jako solidno društvo vsem posetnikom prav gorko priporočati, kajti uverjen sem, da bode vsak zavarovanec, tako kakor jaz, z zavarovanjem pri „AZIENDI“ popolnem zadovoljen.

Godešič, dné 13. aprila 1887.

(1)

France Bergant, Lorenc Starman.

soseskini mož, priča.

Štev. 6994.

Razpis konkurza.

Pri I. mestnem otroškem vrtu Ljubljanskem s slovenskim občevalnim jezikom je popolniti mesto začasne

otroške vrtarice

z letno plačo 400 goldinarjev.

Prošnje za to službo, ktero bode nastopiti tekom prihodnjega meseca maja je s predpisanimi dokazili o učni sposobnosti za otroške vrtarice vložiti

do konca t. m. aprila

pri mestnem magistratu Ljubljanskem.

V Ljubljani, dné 18. aprila 1887.

Prosim čestite bralce, največjo pozornost na tu priobčeno naznanilo obračati.

Nenavadno ugodna prilika za nakup!

O moji poslednji navzočnosti v Lyonu imel sem priliko, pridobiti si za tretjino znižano tovarniško ceno velik del suknenih in svilnatih izdelkov, kar mi omogoči, prodati 6 komadov najfinejših

svilnatih žepnih robcev

za le glđ. 1.90.

Vsaki teh robcev je posebej obrobljen ter zravnán, ima vdlane krasne cvetlice in arabeske, kar stori, da ti robei lahko za ovratnike služijo. Bolj finih svilnatih robcev niti misliti ni. Dvanajst takih robcev velja glđ. 3.75, šest pa glđ. 1.90. — Ker je cena robeem kar le mogoče nizko nastavljena, je upanje opravičeno, da jih hitro razprodam, ter vsled tega priporočam najnujniko naročbo.

Prodajam tudi po najnižji ceni posebno fine popotne ogrinjače iz volne, v velikosti 185 X 140, komad po glđ. 2.85, jako fine ogrinjače največje velikosti 200 X 145, komad po glđ. 1.95, podlage z vdlanimi podobami za pisarne, prodajalnice itd. komad po glđ. 1.40.

Naročila na navedene izdelke izvršujem izključljivo le proti predplači ali potom poštnega povzetja pod naslovom

M. RUNDBAKIN,

II., Taborstrasse 28, Wien.

(7)

Dober postranski zaslužek

od 100 do 300 glđ. na mesec si lahko vsakdo brez kapitala in brez vsakršne rizike pridobi z razpečevanjem postavno dovoljenih srečk. Ponudbe v nemškem jeziku naj se pošiljajo na glavno menjiško družbo Adler & Comp. v Budapeštu.

(6)

Poštné zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomesto vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Lašč vsak dan ob 1/2 7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek sredo, petek in soboto ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 2 pozimi. Na Ig ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrove vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.